

Det är helt visst farligt att återföra legendärer, väl över sin topp, och att exponera dem i verklighetens avslöjande sken. Men saker och ting fungerade anmärkningsvärt bra.... Bunk var emellanåt helt magnifik, och även när han missade blev kombinationen av vad han försökte spela och den överväldigande auran av nostalgi och romantik, som hans publik kände, nog för att klargöra att detta särkilt ädla experiment hade varit ett ytterst värdefullt försök.

(Billy Grauer & Orrin Keepnews)

I H o t News 1/86 inledde vi en studie av Paul Strandberg över Bunk Johnson och revivalrörelsen. Här följer fortsättningen.

Bunk Johnson & the Revival - 2

Ytterligare inspelningar i New Orleans och jazzhistoriska konserter med bl a Louis Armstrong och Sidney Bechet fyllde den närmaste tiden. Bechet erbjöd sin gamle vän och spelkompis ett jobb med sitt band i Boston 1945, och Bunk for.

Dessvärre hade de två veteranerna svårt att dra jämnt under den korta sejouren. Saken blev inte bättre av att en av Bunks "upptäckare", Gene Williams, försökte spoliера samarbetet, då han föredrog bandet med Jim Robinson och George Lewis.

Williams, Stuart och de andra som varit med om musikexplosionen i Grunewalds pianolager, tyckte helt naturligt att den orkestern var den bästa, medan Bunk alltmer kände att bandet, som blev följden av det slumpmässiga musikervalet den gången, tvingade in honom i en kostym som han växt ur. I sin otillfredsställelse började han kritisera medmusikanterna hårt.

Jim Robinson och George Lewis, ärliga, hängivna, stilsäkra musikanter blev alltför simpla och oprofessionella i Bunks ögon, medan Baby Dodds som var hans musikaliske jämlike, kritiserades för att han la sig i det musikaliska skeendet för mycket.

Bunks dryckesvanor var ett annat problem som förvärrades vid den här tiden.

Hursomhelst fanns det mer krut kvar i den gamle mannen. När han fick ett jobb på Stuyvesant Casino i New York med det gamla Robinson-Lewis-bandet, blev han något av en kultfigur.

Som inspelningar från den här tiden visar, fungerade bandet förhållande-

vis bra. Och Bunks trumpetspel var bättre än vid något tillfälle efter hans comeback.

En andra period på Stuyvesant följde våren -46.

Efter att ha upplöst bandet återvände Johnson till New Iberia och tog tillfälliga speljobb.

Hösten 1947 spelade han på konserter i New Yorks Town Hall. Han fick möjlighet att själv handplocka musiker till en ny sejour på Stuyvesant Casino i november.

Med detta band gjorde han sina sista inspelningar en månad senare.

Bunk Johnson fick ett slaganfall 1948 och dog i New Iberia 7 juli 1949.

T R U M P E T S P E L E T

Det finns ett viktigt förbehåll beträffande Bunk Johnsons trumpetspel under revivalperioden.

Trots att han spelar upp sig betydligt mellan 1942 och 1945 kommer han förmodligen inte i närheten av sin kapacitet under storhetstiden.

En jazzmusiker anpassar vanligtvis sin teknik efter den kondition han befinner sig i. Och efterhand som han blir äldre, sker oftast en omfördelning av uttrycksmedlen. Detta sker successivt och fungerar bäst om man är aktiv hela tiden.

Aggressiv, precis attack kan efterhand ersättas av en mjukare och avtagande snabbhet kan kompenseras av mognare harmoniskt tänkande, för att bara föreslå några möjligheter.

Louis Armstrong och Coleman Hawkins är bra exempel på musiker som genom-

